

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce M. Š., proti žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení Z. E. M., zastoupené JUDr. Petrem Pavlíkem, advokátem se sídlem Křižíkova 159/56, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. září 2010, sp. zn. S-MHMP 514525/2010/OST/Pt/Zá,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. září 2010, sp. zn. S-MHMP 514525/2010/OST/Pt/Zá, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6800 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 21. dubna 2010 Úřad městské části Praha 15 jako stavební úřad dodatečně povolil stavbu (šlo o blíže specifikované opěrné zdi při hranici s žalobcovými pozemky, o plné oplocení podél těchto hranic a o stavební úpravy stávající kůlny spočívající v jejím zvýšení a vyzdění po vnitřním obvodu), a to k žádosti Z. E. M. (dále „osoba zúčastněná na řízení“ či „stavebník“).

Odvolání žalobcovy právní předchůdkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný dne 30. září 2010 a napadené rozhodnutí potvrdil. Zdůraznil, že právní předchůdkyně nevyužila lhůtu 15 dnů, kterou jí stavební úřad poskytl ve smyslu § 112 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), k uplatnění námitek; námitky uplatněné později v odvolání jsou pak totožné s námitkami, s nimiž se již žalovaný vypořádal v předchozích odvolacích řízeních. Dodatečně povolované stavby jsou ve výroku rozhodnutí popsány dostatečně, navíc je jejich vzhled a umístění zřejmé z projektové dokumentace. Opěrnou zeď vedoucí v severojižním směru tvoří základy a části obvodového zdiva původních, v minulosti povolených staveb (dřevník, dnes kůlna); k tomu žalovaný odkázal na

své závěry v rozhodnutích ze dne 10. ledna 2008 a 15. června 2009. Stavebník předložil kopii geometrického plánu z roku 1939 a kopii dokladu o přidělení čísla popisného jeho rodinnému domu zahrnujícímu též další stavby (dřevník a prádelnu), kopii katastrální mapy a čestné prohlášení syna původních majitelů domu č. p. 478 J. B.. Zápisy do katastrálního operátu byly podle zákona č. 177/1927 Sb., o pozemkovém katastru a jeho vedení (katastrální zákon), prováděny až po získání povolení od stavebního úřadu (§ 14 a § 86); stavba kůlny tedy musela být povolena. Opěrná zeď vedoucí v severojižním směru sloužila jako zadní stěna uvedených doplňkových objektů. Části objektů byly postupně odstraněny, zachována zůstala jen část objektu dnešní kůlny, základy a části stěn zajišťujících úpravu svažitého pozemku do tří výškových úrovní. Dnešní opěrná zeď, která byla součástí již dříve povolených staveb, tedy nemůže být sama o sobě příčinou poškození rodinného domu č. p. 506. Vliv dodatečně povolených staveb na tento dům nebyl prokázán, není zřejmé, zda k poškození nedochází v důsledku vadného stavu konstrukcí domu č. p. 506. Opěrná zeď vedoucí ve východozápadním směru není s to omezit vlastnická práva majitele domu č. p. 506, protože nepřiléhá ke zdivu tohoto domu. Stejně tak nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poškozením domu č. p. 506 a stavbou plného oplocení nad severojižní opěrnou zdí.

Původní žalobkyně v žalobě namítla, že správní orgány svými rozhodnutími legitimují protiprávní činnost stavebníka, která poškozuje sousední stavby; ty se pro značnou vlhkost a s tím spojenou tvorbu plísní stávají zdravotně nezpůsobilými. Dodatečné povolení stavby je krajní možností, která by neměla být vykládána extenzivně a na úkor práv sousedů; dodatečně povolit přitom nelze stavbu, která je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem [§ 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona]. Původní žalobkyně si nechala vypracovat k prokázání nezákonného postupu stavebníka i správních orgánů dva znalecké posudky; z nich je zřejmý negativní vliv dodatečně povolených staveb na budovu č. p. 506, který činí dlouhodobý pobyt v ní zdravotně silně závadným. Konkrétně tyto stavby působí na budově poruchy omítek, pronikání vody do stěn, poškození hydroizolačních konstrukcí a plísně; v budově se soustředí nadměrná vlhkost, je zhoršen přístup denního světla a je omezeno větrání, není dodržen minimální odstup staveb, zhoršilo se odpařování vlhkosti stěny domu a není možná běžná údržba této stěny. Správní orgány vinou nedostatečného dokazování tyto skutečnosti nezjistily; provedené důkazy pak hodnotily jednostranně v neprospěch původní žalobkyně. Není pravda, že stavba kůlny byla již v minulosti povolena: v plánu katastrální mapy podle stavu k roku 1944 nebyla na pozemku stavebníka evidována ani zakreslena žádná stavba kůlny či jiného objektu. Dále podle stanoviska rady Obvodního národního výboru v Praze 10, odboru výstavby, ze dne 27. prosince 1960 jsou stavby při hranici domu č. p. 506 stavbami nepovolenými. Původní žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané v prvním stupni a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v řízení před soudem předkládá důkazy (znalecké posudky), které nepředložila ve správním řízení, neměl by soud k těmto důkazům přihlížet již s ohledem na zachování koncentrační zásady správního řízení. V rozhodnutí Obvodního národního výboru v Praze 10 ze dne 27. prosince 1960, jehož se žalobkyně dovolává a jímž byla povolena přístavba jejího domu, se uvádí: „Všechny námitky souseda se tímto zamítají, a to námitka pod č. 1 proto, že předmětná nová přístavba stíní pouze na nepovolené stavby při hranici domu č. p. 506.“ Tato věta neprokazuje, že dřevník a prádelna jsou stavbami nepovolenými; pokud by tomu tak bylo, stavební úřad by nepochybně zahájil z úřední povinnosti řízení o jejich odstranění. Neexistuje tedy přímý důkaz o tom, že doplňkové stavby byly povoleny, na základě obsahu dokladů popsaných v napadeném rozhodnutí se však lze důvodně domnívat, že tomu tak bylo.

Přístavba domu č. p. 506 byla provedena kolem roku 1960, tedy v době, kdy stavby při společné hranici domu č. p. 506 a domu stavebníka již existovaly. Dnes povolované opěrné zdi v podstatě kopírují zadní stěny doplňkových objektů existujících desítky let, a nelze tak dojít k závěru, že provlhnání zdi domu č. p. 506 je způsobeno nynějšími stavebními úpravami.

Osoba zúčastněná na řízení rovněž navrhla zamítnutí žaloby a uvedla, že soud by s ohledem na § 75 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) neměl vycházet z nově pořízených důkazů.

V průběhu řízení původní žalobkyně převedla své vlastnické právo k domu č. p. 506 a k okolním pozemkům na pana M. Š.; ten poté vstoupil do řízení namísto původní žalobkyně.

Žaloba je důvodná.

Soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a pokud si to některý z účastníků přeje, nařídí ve věci jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.); v této věci vyjádřila takové přání původní žalobkyně. Soud ovšem bez ohledu na vůli stran zruší napadené rozhodnutí bez jednání, zjistí-li některé vady řízení vypočtené v § 76 odst. 1 s. ř. s.; konkrétně v této věci soud shledal, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Soud souhlasí se žalovaným v tom, že pokud stavební úřad upustí od ústního jednání a účastník stavebního řízení neuplatní své námitky ve lhůtě stanovené stavebním úřadem (§ 112 odst. 2 stavebního zákona), nemá být k námitkám vzneseným později přihlíženo – a to ani v průběhu řízení na prvním stupni, ani v odvolacím řízení (ostatně srov. § 82 odst. 4 správního řádu, podle něž se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů přihlédne v odvolacím řízení jen tehdy, pokud účastník nemohl tyto skutečnosti nebo důkazy uplatnit dříve), a logicky tedy ani v řízení před správním soudem – jinak by se prostřednictvím soudního řízení obcházel smysl koncentrace řízení před stavebním úřadem.

Soud proto nemůže hodnotit posudky Ing. L. B. a prof. Ing. R. W., DrSc.: ty byly totiž vypracovány až po skončení řízení v obou stupních a správní orgány tak vůbec nedostaly možnost se s nimi vypořádat. Soud z tohoto důvodu blíže nezkoumal žalobní tvrzení o špatném hygienickém stavu domu č. p. 506 a o tom, že jeho příčinou jsou právě dodatečně povolované stavby na pozemku stavebníka. Stejně tak nesvědčí o nedostatečném zjištění skutkového stavu ve správním řízení kopie plánu katastrální mapy z roku 1944 (kde na rozdíl od geometrického plánu z roku 1939 není na pozemku stavebníka zakreslena stavba kůlny ani jiného objektu): tuto kopii totiž žalobce předložil až v řízení před soudem, takže správní orgány se k této listině nemohly nijak vyjádřit.

K rozhodnutí Rady obvodního národního výboru v Praze 10 ze dne 27. prosince 1960 (jímž byla povolena „další přístavba k domu č. p. 506 jako provisorium po dobu trvání objektu tohoto domu“ a v němž se rozhodující orgán vyjádřil tak, že „nová přístavba stíní pouze na nepovolené stavby při hranici domu č. p. 506“) se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil a zmínil se o něm i ve vyjádření k žalobě. Soud souhlasí s tím, že toto rozhodnutí neprokazuje, že stavby, které jsou nyní dodatečně povolovány, byly již v roce 1960 stavbami nepovolenými: především totiž není vůbec zřejmé, co tehdejší úřad mínil oněmi „stavbami při hranici domu č. p. 506“ a nakolik byly počet a podoba těchto staveb totožné jednak se stavem v roce 1939, jednak se stavem v roce 2010.

Žalovanému i správnímu orgánu prvního stupně však soud vytýká, že ponechaly stranou otázku souladu dodatečně povolovaných staveb s obecnými požadavky na výstavbu [§ 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona]. Stavební úřad v prvním stupni o všech stavbách, které byly předmětem řízení, uvedl pouze tolik, že vyhovují požadavkům vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále

jen „vyhláška o OTP“), a nejsou v rozporu s ustanovením § 129 odst. 2 stavebního zákona; proto je dodatečně povolil. Původní žalobkyně ve svém odvolání namítla, že odůvodnění rozhodnutí vydaného v prvním stupni je velmi obecné – chybí tu odkaz na konkrétní ustanovení vyhlášky o OTP a není doloženo, že stavba je s takovým ustanovením v souladu. Konkrétně původní žalobkyně uvedla, že umístění kůlny 50 cm od okna své kuchyně považuje za porušení čl. 4 odst. 1 (umístěním stavby nesmí být nad míru obtěžováno okolí) a čl. 8 odst. 5 vyhlášky o OTP (odstupové vzdálenosti doplňkových staveb).

I kdyby ovšem žalobkyně své námitky takto nekonkretizovala, měl by se odvolací orgán z úřední povinnosti zabývat souladem vydaného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby s právními předpisy (§ 89 odst. 2 správního řádu), tedy i s obecnými technickými požadavky na výstavbu stanovenými vyhláškou obce. Vyhláška o OTP přitom stanoví, že vzájemné odstupy staveb musejí splňovat mj. požadavky na zachování pohody bydlení a musejí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, které souvisejí s funkčním využitím území (čl. 8 odst. 1). Podle čl. 8 odst. 5 vyhlášky o OTP nesmí být vzdálenost stavby samostatné garáže, drobných staveb a stavby pro podnikatelskou činnost na pozemku rodinného domu od společných hranic pozemků rodinných domů menší než 1,5 m. Čl. 8 odst. 6 vyhlášky o OTP stanoví, že v územích, kde je nutno stavbu přizpůsobit charakteru okolní zástavby, je možné uplatnit urbanistická hlediska a umístit rodinný dům, drobné stavby a garáže na pozemku rodinného domu až na hranici pozemku. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici žádné stavební otvory (např. okna, větrací otvory apod.) a musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek.

Součástí správního spisu je i rozhodnutí žalovaného ze dne 15. ledna 2007, jímž bylo změněno (formulačně) rozhodnutí ze dne 16. srpna 2006 o povolení výjimky z odstupových vzdáleností upravených v čl. 8 odst. 3 vyhlášky o OTP (*Vytvářejí-li rodinné domy mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m. Vzdálenost mezi rodinnými domy může být snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se nemusí uplatnit požadavek na odstup od společných hranic podle odstavce 4*). Toto rozhodnutí se netýkalo drobných doplňkových staveb, ale samotné přístavby rodinného domu č. p. 478, a povolilo snížení vzdáleností mezi tímto domem stavebníka a domem č. p. 506 na 2,87 metru namísto 4 metrů; zdůraznilo přitom, že ani v jedné ze staveb nejsou v protilehlých stěnách okna obytných místností.

Správní orgány se však nijak nevypořádaly s otázkou odstupových vzdáleností v případě drobných staveb, případně zdi a oplocení, umístěných na hranici pozemku mezi domy č. p. 478 a č. p. 506 – i tyto odstupové vzdálenosti jsou regulovány, a to článkem 8 odst. 5 a 6 vyhlášky o OTP. Soud se ztotožňuje se stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 26. září 2003 (žalovaný je cituje ve svém rozhodnutí ze dne 16. června 2009), dle něž nelze pohlížet na stavby, u nichž neexistuje konkrétní důkaz, že byly provedeny na základě povolení stavebního úřadu, jako na stavby nepovolené: u staré zástavby, kde může být prokazování legálnosti provedených staveb značně obtížné, by tak totiž mohlo docházet k neodůvodněným tvrdostem. Snaha zamezit neodůvodněným tvrdostem však nemůže jít tak daleko, aby zakládala majitelům takových starých stavebních objektů právo na „věčnou“ existenci těchto staveb v místech, kde by podle nové právní úpravy nemohly být povoleny. Jakékoli úpravy těchto staveb (spočívající např. ve zvýšení zdi nebo v umístění plného oplocení na stávající zeď) musejí být posuzovány s ohledem na stávající stavebně technické požadavky a jejich další zachování (zvýšení, rozšíření) musí být řádně zdůvodněno zejména tehdy, provedl-li stavebník úpravy bez svolení stavebního úřadu. Obzvláště přesvědčivě musí být splnění zákonných požadavků na stavbu zdůvodněno v případě, že pod stavební úpravou stávající stavby se skrývá spíše stavba nová.

Pokud tedy na společné hranici pozemků v minulosti existovaly doplňkové stavby (kůlna, prádelna, dřevník), resp. zeď, která tvořila zadní stěnu těchto staveb, a tyto stavby nelze v souladu se shora citovaným stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj považovat za stavby nepovolené, neznamená to automaticky, že jakákoli další stavba zamýšlená, případně již postavená, v totéž místě (a využívající původní základové a konstrukční prvky – tj. opěrná zeď A, plně oplocení stojící na této zdi a stavební úpravy kůlny) bude v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu a bude moci být povolena, případně dodatečně povolena. (Jako problematická se v této souvislosti nejeví „opěrná zeď B“, která neleží při společné hranici pozemků stavebníka a žalobce.)

Podle zápisu o kontrolní prohlídce stavby ze dne 12. dubna 2007 byla na hranici sousedících pozemků s domy č. p. 506 a č. p. 478 zjištěna stavba zdi o délce 5 metrů, vysoká 2,2 metru (*pozn.: jde zřejmě o jižní část opěrné zdi A*). Zeď je podle zápisu vzdálena cca 5 cm od líce objektu č. p. 506. Podle zápisu z místního šetření konaného dne 23. dubna 2007 se nová zeď podél hranice pozemků nachází ve vzdálenosti cca 10 cm od domu č. p. 506 do výšky zábradlí tohoto domu. Žalobkyně v průběhu řízení o odstranění stavby upozorňovala na to, že stavby na hranici pozemků byly předmětem sporu již mezi jejím otcem a právním předchůdcem stavebníka, prostor mezi domem č. p. 506 a zadní zdí staveb na sousedním pozemku byl sice malý, ale vždy se dal čistit (šlo o mezeru asi 30 cm); nyní je to ale nemožné. Jak je zřejmé z obou citovaných zápisů, i podle zjištění stavebního úřadu odděluje obě sousedící stavby jen 5– až 10centimetrová mezera. V rozhodnutích obou stupňů chybí jakákoli zmínka o tom, jak má tato vzdálenost umožňovat údržbu staveb ve smyslu čl. 8 odst. 1 vyhlášky o OTP. Možná tu jde o případ podle čl. 8 odst. 6 vyhlášky o OTP; to ale není z rozhodnutí nijak zřejmé. I kdyby tomu ale tak bylo, musel by stavební úřad vysvětlit, jaké urbanistické hledisko vyžaduje, aby dodatečně povolovaná zeď nacházející se na hranici pozemků téměř těsně přiléhala ke zdi sousedního rodinného domu (pokud tomu tak dříve nebylo – tvrzení žalobkyně o větším odstupu obou staveb v minulosti nebylo zpochybněno).

Dalším problematickým bodem je kůlna, resp. její stavební úpravy. I ze závěrů stavebního úřadu je zřejmé, že stavebník neprovedl pouhou opravu, ale úpravu původní (převážně prkenné) kůlny, která byla nejen zvýšena a v té souvislosti i nově zastřešena, ale také byla vevnitř po celém obvodu vyzděna. Opět platí, že v souladu se stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj nebylo na místě odstraňovat původní stavbu kůlny jen proto, že její právní status byl nejasný; v současnosti však na jejím místě stojí v podstatě stavba nová. Z fotografií založených ve správním spisu lze usuzovat, že z původní kůlny zbyla podlaha a „slupka“ původních dřevěných, případně částečně cihlových, stěn, v níž je však vestavěna kůlna nová se stěnami s tvárnici Ytong, o něco vyšší a s novou střechou. Kdyby kůlna zůstala v původním stavu, zřejmě by časem dožila; pro umístění zcela nové stavby v totéž místě by pak stavebník musel splnit standardní požadavky plynoucí ze zákona a z vyhlášky o OTP, zejména standardní požadavky na odstupové vzdálenosti. Ani to, že pouze „upravil“ stávající stavbu (a to tak, že mnohonásobně prodloužil její životnost), jej však nevymaňuje z působnosti vyhlášky o OTP. Ačkoli podle článku 8 odst. 6 vyhlášky o OTP lze umístit drobnou stavbu až na hranici pozemku, musejí být i v takové situaci dodrženy obecné požadavky článku 8 odst. 1 vyhlášky o OTP, tedy mj. požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení pro stavby sousedící. Soudu není z napadeného rozhodnutí jasné, zda a v jaké míře považují správní orgány tuto podmínku za splněnou (podle tvrzení v žalobě i v podáních ve správním řízení, která nebyla zpochybněna, a podle připojených fotografií se okno kuchyňky domu č. p. 506 nachází ve vzdálenosti 50 cm přímo proti zadní stěně kůlny). Zejména soud poukazuje na výše citované rozhodnutí žalovaného ze dne 15. ledna 2007, které při udělení výjimky a snížení minimální odstupové vzdálenosti mezi rodinnými domy požadované vyhláškou (ze 4 metrů na 2,87 metru) zdůraznilo, že ani v jedné

ze staveb (*pozn.: tj. nikoli jen v nově umístované přístavbě domu č. p. 478*) nejsou umístěna okna obytných místností. Pokud tedy má dosavadní historicky založená existence kůlny na hranici pozemku pokračovat i do budoucna, musí správní orgány zdůvodnit, jak se to slučuje s požadavky vyhlášky o OTP – tedy proč je ve smyslu čl. 8 odst. 6 z urbanistického hlediska nutné či žádoucí, aby se stavba kůlny nacházela v tak malé vzdálenosti od okenního otvoru sousedícího domu.

Žalobce se svou žalobou tedy úspěš; soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.); usoudí-li tedy, že všechny posuzované stavby mají být dodatečně povoleny, musí též konkrétně zdůvodnit jejich soulad s obecnými technickými požadavky na výstavbu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit mu náklady řízení o žalobě vynaložené jeho právní předchůdkyní, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (2000 Kč) a z odměny advokáta za dva úkony právní služby – převzetí zastoupení a podání k soudu (2 x 2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) a přechodného ustanovení čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb., včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy žalobci náleží 6800 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); taková situace v projednávané věci nenastala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková